

"Διακοπές Στο Παρίσι" - Σώμερσετ Μωμ

Η Πάτσυ τον είχε ρωτήσει αν είχε περιπέτειες στο Παρίσι, και της είχε απαντήσει, με την βεβαιότητα πως δεν έλεγε ψέματα, αρνητικά. Ήταν γεγονός πως δεν είχε κάνει τίποτα. Ο πατέρας του είχε την εντύπωση πως είχε γλεντήσει τρελά και ανησυχούσε μήπως είχε πάρει μάλιστα κάποια ανομολόγητη αρρώστια, και όμως δεν είχε πάει ούτε με μια γυναίκα. Μόνον ένα του είχε συμβεί, κάτι μάλλον περίεργο αν το συλλογιζόταν κανείς, και τώρα δεν ήξερε, τι ακριβώς να κάνει: τα θεμέλια του κόσμου του, είχαν γκρεμιστεί!

*Από τα κορυφαία έργα ενός σπουδαίου βρετανού συγγραφέα του 20ου αιώνα. Ο βρετανός συγγραφέας Σώμερσετ Μωμ(1874-1965) υπήρξε ένας εξαιρετός μυθιστοριογράφος, δοκιμιογράφος αλλά και θεατρικός συγγραφέας, έργα του μεταφέρονται κατά κόρον στο θέατρο αλλά και στον κινηματογράφο. Τα βιβλία του έχουν διαβαστεί και λατρευτεί από τους συμπατριώτες του, με το όνομα του να γίνεται το κορυφαίο λογοτεχνικό βραβείο στην Βρετανία. Το "Διακοπές στο Παρίσι" υπήρξε από τα συγκλονιστικότερα αυτοβιογραφικά -όπως και τα περισσότερα έργα του- βιβλία του, και χρονολογείται στη περίοδο του μεσοπολέμου. Στην Ελλάδα εκδόθηκε από τις Εκδόσεις Γκοβόστη, σε μετάφραση Στ. Βουρδούμα." Ν.Ι.Π.

<http://vakxikon.blogspot.gr/2007/01/blog-post.html>

"-Σαρντέν, είπε ο Τσάρλυ. Ναι τον είχα ξαναδεί.

-Τον πρόσεξες όμως;

-Ναι. Ο Σαρντέν δεν ήταν κακός ζωγράφος με τον τρόπο του. Η μητέρα μου τον εκτιμά πολύ. Όσο για μένα, πάντα μου άρεσαν οι νεκρές φύσεις του..

-Μόνο αυτή τη σημασία έχει για σένα; Εμένα μου ραγίζει την καρδιά.

-Αυτό; φώναζε ο Τσάρλυ ξαφνιασμένος. Ένα καρβέλι ψωμί κι ένα μπουκάλι κρασί; Φυσικά είναι πολύ καλά ζωγραφισμένο.

-Ναι, έχεις δίκιο. Είναι πολύ καλά ζωγραφισμένο. Είναι ζωγραφισμένο με αγάπη και συμπόνια. Δεν είναι μόνο ένα καρβέλι ψωμί και μια μπουκάλια κρασί, είναι ο άρτος της ζωής και το αίμα του Χριστού, μα όχι μακριά απ' αυτούς που πεινούν και διψούν, ούτε μοιρασμένα σαν ελεημοσύνη από τους παπάδες σε ορισμένες περιστάσεις. Είναι η καθημερινή μερίδα των ανδρών και των γυναικών του μόχθου' είναι τόσο ταπεινά, τόσο φυσικά, τόσο φιλικά' είναι το ψωμί και το κρασί του φτωχού, που δε ζητάει παρά μόνο να τον αφήσουν να τα γεύεται ειρηνικά, να του επιτρέπουν να δουλεύει, και να τρώει την τροφή του ελεύθερος. Είναι η κραυγή του περιφρονημένου, και του αποδιωγμένου. Σου λέει πως οποιαδήποτε κι αν είναι τα αμαρτήματά τους, οι άνθρωποι έχουν καλή καρδιά. Αυτό το καρβέλι το ψωμί και αυτή η μπουκάλια με το κρασί είναι σύμβολα της χαράς και της λύπης των αδύναμων και των ταπεινών. Ζητούν το έλεος και τη στοργή σου. Σου λένε πως η ζωή είναι σύντομη και σκληρή και το μνήμα κρύο και έρημο. Δεν είναι μόνο ένα καρβέλι ψωμί και μια μπουκάλια κρασί. Είναι το μυστήριο της ανθρώπινης μοίρας στη γη' η λαχτάρα του, για λίγη φιλία και για λίγη αγάπη, η ταπείνωση και η καρτερία του, όταν βλέπει, πως κι αυτές ακόμη του τις αρνιούνται..."

Βέβαια τα προβλήματά μας ως ανθρωπότητα, είναι πίο σύνθετα και περίπλοκα ή τουλάχιστον έτσι τα καταφέραμε, αλλά η οπτική του καλλιτέχνη, του φιλόσοφου, θα είναι πάντα διαφορετική από ότι του τεχνοκράτη...

Θα είχε ενδιαφέρον όμως να συνυπήρχαν στο ίδιο μυαλό πολλές και διαφορετικές τάσεις, αλλά μάλλον είναι αδύνατον. Υποθέτω πως κάθε κλίση απαιτεί την αποκλειστικότητα ή το συντριπτικό ποσοστό αφοσίωσης, από κάθε μυαλό για να αποδώσει τα μέγιστα στον τομέα της.

Το απόσπασμα είναι από το, μάλλον αυτοβιογραφικό βιβλίο του Σώμερσετ Μωμ, "διακοπές στο Παρίσι" σε μια επίσκεψη τους στο Λούβρο με τη φίλη του, Λύντια, η οποία προσπερνώντας όλους τους διάσημους ζωγράφους της εποχής, θαύμαζε έναν μικρό πίνακα του Σαρντέν.

http://caesar-vox.blogspot.gr/2011/01/blog-post_29.html